

Taula

- 11 Cristina Àlvarez Roig o la casa poema
- 15 Després de tant d'amor
- 17 *Ad limina*
- 19 Aldebaran
- 21 El pas del sol damunt dels cossos
- 23 Un cel de flors solars
- 25 Entre el teu cel i el meu
- 27 El vel de Maia
- 29 Trajecte
- 31 Nocturn
- 33 Àmbit de la llum
- 35 El cos de la intempèrie
- 37 Màtria
- 39 Nòmades del temps
- 41 Geometries de la llum
- 43 Casa poema
- 45 Música de sobretaula
- 47 Música magenta
  - 47 I. Preludi per a cordes de llum
  - 48 II. Adagio de lluna en sol major
  - 49 III. Duet polifònic per a onatge i vent
  - 50 IV. Suite coral d'ocells
- 51 Concert de llum en blaus diamants

- 53 El nostre vals de Cohen
- 55 Revetlla del foc i de les aus
- 57 Dones nues en un auditori per als ocells

- 59 Coda

Cristina Àlvarez Roig o la casa poema

Com no sigui en casos molt excepcionals, trobo del tot innecessari precedir un recull de poemes d'un pròleg. O bé els poemes es basten a si mateixos i ens convencen de la raó de la seva existència, o bé cap text aliè no podrà redimir-los per molt que el prologuista s'hi escarrassi. Per sort, Cristina Àlvarez Roig m'ho posa fàcil: al seu nou llibre, de fet, no li cal cap pròleg que l'il·lumini. Cada poema es val per si mateix i tots junts formen una suite les parts de la qual no estan només interrelacionades sinó que estableixen un joc de correspondències enlluernador: els poemes ressonen els uns en els altres i la seva lectura —preferentment en veu alta— esdevé fecundament retroactiva. Per si no fos prou, sovint una citació inicial d'altri obre el poema, o bé una de final acull els seus darrers acords i n'allarga el ressò. Així doncs, cada poema —proveït o no de citació— ens predisposa al següent fins al final ben bé com si es tractés d'una sola obra musical que demana tornar a ser interpretada per enfondir-nos-hi més i més. “Nocturn”, “Música de sobretaula”,

“Preludi per a cordes de llum”, “Adagio de lluna en sol major”, “Duet polifònic per a onatge i vent”, “Suite coral d’ocells”: poesia feta música. Poema-cançó. Partitura del desig encès.

En aquest seu nou llibre de poemes, *Un auditori per als ocells*, Cristina Àlvarez Roig prossegueix amb batuta diligent la seva singladura lírica de ressons clàssics però esperit contemporani: cada vers i cada poema s’alcen amb consciència d’immanència —“el cos de la intempèrie” en seria un dels sintagmes més recurrents—, però alhora d’aspiració d’absolut. Habitar el món, omplir-lo de presència, compartir-lo, créixer alhora fins a abastar-ne els límits: “l’espai de dins del món”, d’acord amb la citació inicial de Rilke, un dels autors més presents al llarg d’aquesta obra el motor de la qual no és altre que l’experiència de l’amor, la d’uns cossos que es volen immortals i exulten de llum.

Llegir aquests nous poemes és, doncs, una experiència ambivalent i per això mateix desconcertant: aspiren a la conciliació dels opòsits des d’un neguit ontològic i primigeni que els travessa de cap a cap i els dota d’un dinamisme aparentment insaciable en què les preguntes es tensen com un arc i les respostes, sovint, el lector les ha d’anar a recollir a la platja d’un altre poema. “La vraie vie est ailleurs”, que deia Rimbaud, una altra de les seves presències tutelars.

Els travessa de cap a cap però alhora els subjecta mitjançant l’ús d’unes estructures, mesures i rimes que pauten, escandeixen i arrenen cadascun dels seus versos. Àlvarez Roig sent predilecció

per les formes abstractes més que no per les orgàniques. Pel cristall més que no per la flama. D'aquí la imatge tan suggeridora d'un dels poemes més bells d'aquest recull: el que dedica alhora a Tomàs Garcés —el poeta de “les formes de vida humil i breu”— i a Jordi Garcés —l'arquitecte de les “geometries pures de cristall”. Un poema on es fonen i confonen els seus respectius afanys “d'imaginar una casa d'aire i llum”, tangible o intangible, tant és:

*... I veus, al capdavant
del firmament, la casa i el poema,
i un llibre per resoldre el gran dilema.*

ÀLEX SUSANNA

Després de tant d'amor

Se'ns va allunyant l'estiu com una au migratòria
que es torna vol de cendra. S'està bé encara, a fora,
i ens asseiem a taula sota un cel d'hores fràgils.
Han passat molts setembres i ara la nostra heura
trena verds de tendresa amb mans de llum etèria.
Assaborim la fruita mig àcida mig dolça
d'un temps lent, sense pressa, mentre el raïm aroma
la pell d'una carícia i de tantes ferides
que sols sagnen silenci. No anomenem l'absència
ni la lluna que ens minva en la nit invisible
del meu cos i els teus ulls. Vols més raïm o síndria?
I desgranem la lluna mentre ens bevem les llàgrimes
del plor del nostre fill com un mar que ens bressola.

Som tu i jo sols, i el cel, un vidre que s'esquerda
i es desprèn damunt nostre amb mil agulles d'aigua.

Ens hem estimat massa i ens queda el que perdura
després de tant d'amor. Ens beneeix la pluja
que omple de nou la copa dels besos que ens vam beure
amb set i desmesura. Som, de nou, un cos líquid,

un home i una dona abraçant la intempèrie.

*Amor i més amor i més encara,
i avemaries i vitralls i aloses,
i tots els blats novells de la tarara.*

VICENT ANDRÉS ESTELLÉS, *La nit*

Ad limina

A Jordi Pàmias i Maria Massana, per ser llum de llum

Som nòmades del temps, l'instant corpori
d'altres instants que van ser llum de llum,
el viatge incessant d'un foc de vori,
fotons, potser, de carn i os, besllum,
lleu transparència d'un mar il·lusori,
onades, flames d'aigua a contrallum.
Som àtoms de consciència, sang d'argila,
la pell antiga del vel de les fila-

dores que trenen i destrenen hores
amb mans de pluja i llargs cabells de vent.
Veus que es trenca el capvespre. Plou i plores
sota l'eternitat del firmament.

Perquè som gotes d'aigua, fils d'or es-
parsos com els records que es van desfent
damunt dels arbres que érem aleshores,
l'arrel dels morts, la terra, l'aliment,

el substrat de la vida, saba nova.
Som per sempre els ancestres, el passat
que torna amb la memòria que ens retroba

Aquesta obra ha estat guardonada amb el 12è Premi Nit de Poesia al carrer, 2021, convocat pel Col·lectiu CalaCultura i editat amb el suport de l'Ajuntament de l'Ametlla de Mar. Els membres del jurat han estat: Montse Oller, Carme Cruelles, Albert Guiu, Rafael Haro i Joan Callau (coordinador del premi).

Agraïments: a l'Institut Goethe per facilitar el poema original de Rilke de què formen part els versos de la citació introductòria.

AJUNTAMENT
DE L'AMETLLA DE MAR

© del text: Cristina Álvarez Roig, 2022
© del pròleg: Àlex Susanna Nadal, 2022
© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2022
Sant Salvador, 8 – 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: març de 2022
ISBN: 978-84-1303-351-8
DL: L 145-2022
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL
www.bobala.cat

◀ imprès a lleida ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.